

Het gebed van koning Josafat

2 Kronieken 20

Allereerst enkele inleidende opmerkingen over het leven van Josafat. Hij was een godvrezende koning. De Geest van God geeft een mooi getuigenis van hem in 2 Kronieken 17:1-6. Maar in zijn geschiedenis zien we ook dat het veel moeilijker voor een gelovige is om trouw te blijven in voorspoed dan in tegenspoed. Want 2 Kronieken 18 begint met de woorden: *‘Josafat had rijkdom en eer in overvloed, en hij ging huwelijksbanden aan met Achab’*. Dit ongelukkige verbond staat in relatie met zijn aardse rijkdom en voorspoed, en niet met zijn godsvrucht. Het gezegde is waar: Voorspoed laat het vlees leven, terwijl tegenspoed helpt het vlees te doden.

Het verbond van Josafat met Achab had tot gevolg dat zijn oudste zoon een dochter van de goddeloze koning van Israël tot vrouw nam (2 Kron. 21:6). En dit verbond sleepte Josafat mee in de oorlog met de Syriërs, waarbij Josafat het leven zou hebben verloren, als God niet op een bijzondere wijze tussenbeide was gekomen (2 Kron. 18:28-32). De Heere vergunde het hem in vrede naar Jeruzalem terug te keren, maar Hij zond hem door de profeet Jehu de volgende boodschap: *‘Moest u de goddeloze helpen en hen die de HEERE haten, liefhebben?’* (2 Kron. 19:2). Dat zijn ernstige woorden, die iedere gelovige ter harte moet nemen als hij verzocht wordt om zich te verbinden met de wereld en met vijanden van Christus.

Een soortgelijke fout was begaan door Asa, de vader van Josafat – ook een godvrezende koning – toen hij hulp zocht bij de koning van Syrië (2 Kron. 16). De profeet Hanani richtte toen vermaningen aan hem namens de Heere, maar Asa werd boos en zette hem in de gevangenis. Het oordeel van God trof Asa, die de laatste twee jaren van zijn leven ziek was aan zijn voeten. Josafat reageerde heel

anders dan zijn vader. Hij accepteerde de boodschap van de Heere stilzwijgend en nam die in zelfoordeel aan. In plaats van boos te worden en kwaad te doen, begon hij weer aan zijn taak en bracht het volk terug bij de Heere, de God van hun vaderen. Hij stelde rechters aan in het land om te richten overeenkomstig Gods gedachten.

Josafat stelde ook priesters en Levieten aan, die hij opwekte tot de dienst met de woorden: *'Dit moet u in de vreze van de Heere, in trouw en met een volkomen hart doen. En bij elk geschil dat door uw broeders die in hun steden wonen, aan u wordt voorgelegd over bloedschuld, over wet en gebod, verordeningen en bepalingen, moet u hen waarschuwen, zodat zij niet schuldig worden tegenover de HEERE, en er grote toorn op u en op uw broeders rust. Als u zo handelt, zult u niet schuldig worden'* (2 Kron. 19:9-10). Josafat nam de berisping van de Heere aan en de straf die hem opgelegd was, en daarom wenste hij dat het volk en de hoofden trouw zouden handelen, zodat zij niet onder de toorn van de Heere zouden komen. Josafat had een goede gezindheid en hij onderwierp zich aan de tucht van God. Niemand ontkomt aan de regering van God, maar als we de tucht ondergaan in de geestelijke toestand waarin Josafat verkeerde, namelijk in godsvrucht en zelfoordeel, dan is het heel anders dan wanneer men opstandig is tegenover God. David liet na zijn val hetzelfde beeld zien. Het zwaard zou niet wijken van zijn huis. Maar deze man Gods heeft de gevolgen van zijn daden gedragen in onderworpenheid en in vertrouwen op God, met grote zegen voor hemzelf. Dat was ook het geval bij Josafat.

'Hierna gebeurde het dat de Moabieten en de Ammonieten, en met hen een deel van de Meünieten, ten strijde trokken tegen Josafat. Toen kwam men Josafat de boodschap brengen: Er komt een grote troepenmacht op u af van de overkant van de zee, uit Syrië, en zie, zij zijn bij Hazon-Thamar. Dat is Engedi' (2 Kron. 20:1-2). De koning werd hierdoor niet overvallen, want hij wandelde nederig met zijn God. Bij het horen van dit nieuws werd Josafat bevreesd en besloot de Heere te raadplegen. Hij riep in heel Juda een vasten uit (vs. 3). Het eerste gevolg was voor de koning vrees. Hij was zich van zijn zwakheid bewust en wilde zich niet meten met zijn vijanden. In plaats van op eigen kracht te vertrouwen, zocht hij de Heere. Echte godsvrucht wordt gekenmerkt door vrees en vertrouwen op God.

Maar om tot God te naderen om Zijn antwoord te horen en Zijn wil te verstaan, moet men in een toestand zijn die Hem behaagt. Dat wist Josafat. Hij begon met een vasten uit te roepen in heel Juda. Dat houdt in dat we afstand doen van de dingen die het vlees behagen en die de geest bezwaren, alles wat ons belemmert om Gods gedachten te onderscheiden. Het hele volk moest zich voor de Heere in een toestand bevinden die in overeenstemming was met de ernstige situatie die er

dreigde. Het is altijd belangrijk zich niet te laten leiden door de omstandigheden. In vers 13 staat: *'Heel Juda stond voor het aangezicht van de Heere, ook hun kleine kinderen, hun vrouwen en hun zonen.'* Ze stonden allemaal bloot aan hetzelfde gevaar en moesten zich voor de Heere stellen, hun enige Hoop.

Deze tekst leert ons dat het belangrijk is dat kinderen van God lessen trekken uit de gevaren die dreigen, van welke aard de beproeving ook mag zijn. Dat geldt vooral in deze tijd waarin het christelijk getuigenis van alle kanten wordt bedreigd. We moeten een goede gezindheid hebben, zodat we in de tegenwoordigheid van God kunnen verkeren. Geestelijk vasten en scheiding van het kwaad zijn nodig om Zijn gedachten te leren kennen en de noodzakelijke hulp te ontvangen. Dit past de kinderen van God in de huidige tijd van zwakheid, waarin wij de rechtvaardige gevolgen ondervinden van talrijke trouweloosheden.

Koning Josafat stond rechtop te midden van de gemeente in het huis des Heren en hij sprak zijn gebed uit voor Gods aangezicht. Hij zei: *'Heere, God van onze vaders, bent U niet die God Die in de hemel is? Ja, U bent de Heerser over alle koninkrijken van de heidenvolken? In Uw hand is kracht en sterkte, zodat niemand tegen U kan standhouden'* (vs. 6). Om ons tot God te kunnen richten, moeten wij overtuigd zijn van Zijn macht en van onze relatie met Hem. Bent U niet onze God, de God van onze vaders? Hij is de God van Abraham, Izak en Jakob, de God van de beloften. Hij is in de hemel en heerst over alle koninkrijken. Hij is almachtig, niemand kan Hem weerstaan. Wat betekent tegenover zo'n God de macht van de vijand, zelfs al lijkt die voor het vlees overweldigend?

Josafat herinnert het volk aan wat God voor hen had gedaan. Hij had de inwoners van het land verdreven om het land te geven aan het nageslacht van Abraham. Abraham, de gelukkige aartsvader, die de koning hier omschrijft als *'Abraham, die U liefhad'* (vs. 7). Wie zou Israël uit het land kunnen verjagen? Maar er is nog meer. Daar had de Heere Zijn heiligdom, daar woonde Zijn naam. Daar had koning Salomo bij de inwijding van de tempel een gebed uitgesproken, dat Josafat in enkele woorden in herinnering bracht. Dit gebed staat altijd voor Gods aandacht. *'Als ons enig onheil overkomt: het zwaard van het gericht, de pest of een hongersnood, zullen wij voor dit huis en voor Uw aangezicht staan, omdat Uw Naam in dit huis is. Wij zullen uit onze benauwdheid tot U roepen, en U zult verhoren en verlossen'* (vs. 9). Zou God dan nu niet tussenbeide komen? Het ging om Zijn eer en Zijn trouw aan de beloften. Hij lette niet op de toestand van Josafat en het volk, maar op Zijn grote naam.

Dit wordt ook tot uitdrukking gebracht in Psalm 115:1, waar wij lezen: *'Niet ons, Heere, niet ons, maar geef Uw Naam eer, om Uw goedertierenheid, om Uw trouw.'*

Jeruzalem was de enige plaats op aarde waar de naam van de Heere woonde. Wat konden de afstammelingen van Lot en van Ezau hiertegen doen? Josafat beschreef wat de vijanden wilden doen: *'En zie, zij vergelden het ons, door ons te komen verdrijven uit Uw bezit dat U ons in bezit hebt gegeven'* (vs. 11). Het land was van de Heere. Hij had het nageslacht van Abraham, Zijn vriend, daarin gebracht. Wie had het recht hen eruit te verdrijven?

Zo is het nu ook met het getuigenis van de Heer hier op aarde. Wij kunnen een beroep doen op de trouw van Hem Die de gemeente ziet overeenkomstig de raadsbesluiten van God. God heeft haar gekocht met de prijs van het bloed van Zijn eigen Zoon. Hij heeft haar van de wereld afgezonderd. Hij heeft haar al Zijn beloften gegeven voor de reis door deze wereld. Ja, al Gods beloften staan tot onze beschikking. Wij kunnen een beroep doen op de genade en de kracht van onze God. En evenals bij Josafat kan dit beroep niet plaatshebben zonder zelfoordeel, zonder te vasten en te bidden, zonder ons voor Gods aangezicht te stellen in het besef dat Hij onveranderlijk is, de God van heiligheid, licht en liefde. Laten wij onze erfenis bewaren en trouw op onze zegeningen passen, opdat niemand ze rooft. Laten wij de schatten ongeschonden bewaren, die wij in het Woord van God bezitten. 'Blijf in wat je geleerd hebt,'¹ zegt Paulus tegen Timotheüs. De vijand is altijd bezig ons uit de bezitting te verdrijven.

Dan noemt Josafat de onmogelijkheid om weerstand te bieden aan de grote menigte die op hen afkwam: *'In ons is immers geen kracht tegen deze grote troepenmacht die op ons afkomt, en wij weten niet wat wij moeten doen, maar op U zijn onze ogen gericht'* (vs. 12). Om te kunnen bidden, moeten wij aan de ene kant onze zwakheid en geringheid inzien. Maar aan de andere kant moeten wij vertrouwen op Gods macht, Zijn goedheid, Zijn betrouwbare beloften, Zijn gunst die op ons rust. Als wij de juiste plaats voor Zijn aangezicht innemen en Hem aanroepen, zoals Hij Zichzelf aan ons heeft geopenbaard, kan het niet anders of Hij zal tussenbeide komen. Want het gaat om de eer van Zijn naam.

Josafat toonde onder andere een heel bijzondere karaktertrek. Hij was zo doordrongen van de grootheid en de macht van God, dat hij niet dacht aan de enorme hulpbronnen die hijzelf bezat. 2 Kronieken 17:5 vermeldt dat hij rijkdom en eer in overvloed had. Hij had het toppunt van zijn macht bereikt (17:12-13). Hij had een leger van 1.116.000 man, verdeeld in vijf legerkorpsen. Aan het hoofd stonden oversten, van wie één zich vrijwillig aan de Heere had overgegeven (vs. 16). Ook had de koning soldaten gelegerd in de vestingsteden. Als Josafat

¹ 2 Tim. 3:14

onafhankelijk had gehandeld, volgens menselijke gedachten, had hij zijn strijdkrachten kunnen meten met die van de vijand. Als hij dan zijn strijdkrachten ontoereikend had geacht, had hij zichzelf evenals zijn vader in een ogenblik van zwakte een bondgenoot kunnen verschaffen door hem zijn goud en zilver te sturen (zie 2 Kron. 16:1-10).

Maar Josafat wist dat hij te maken had met Gods rechtvaardige regering en hij wilde Hem niet weerstaan, maar op Zijn uitkomst hopen. Zijn ogen waren op de Heere gericht en niet op zichzelf. Voor God telde zijn macht net zomin als die van de vijand. Josafat wilde alleen God hebben. Hieruit kunnen wij een belangrijke les leren. Het is onmogelijk tegen God te strijden. Wij moeten eerst Zijn hand erkennen, die op ons rust vanwege onze verkeerde wegen; en in de tweede plaats moeten wij rekenen op Zijn genade en barmhartigheid. Hoeveel nederlagen zijn er onder de kinderen van God geweest, doordat zij hun vertrouwen stelden op de zichtbare dingen in plaats van op God Zelf. Er was geen verootmoediging onder Zijn machtige hand. Als wij niet in de juiste toestand zijn en er doet zich een of ander probleem voor, dan gaan wij onze mogelijkheden bekijken. En als wij niets hebben, rekenen wij op anderen, wat nog erger is. Misschien doen wij het niet zonder gebed, maar men kan bidden zonder zelfoordeel, zonder in een toestand te zijn die overeenkomt met het vasten dat door Josafat werd uitgeroepen.

Men is vervuld van eigen gedachten en in beslag genomen door het doel dat men voor ogen heeft, en de gedachten van God raken op de achtergrond. Men verliest Zijn goedheid, trouw en almacht uit het oog en begint niet met de vraag wat Zijn bedoeling is met de moeilijkheden die Hij stuurt. God komt echter pas tussenbeide als onze wil helemaal aan Hem onderworpen is. Want anders gaan wij door om de eigen doelen na te jagen; en vroeg of laat zal de nederlaag plaatshebben. Dan zullen wij door bittere ervaring inzien wat wij hadden moeten leren door naar de stem van Zijn goddelijke wijsheid te luisteren. Die laat zich pas horen, als wij de stem van ons eigen hart en onze eigen wil tot zwijgen hebben gebracht. Als wij echter naar de gedachten van God handelen, of liever als wij *Hem* laten handelen in onze moeilijkheden, dan zullen wij nooit de nederlaag lijden, maar net zoals Josafat een overvloedige zegen ontvangen (vs. 25).

Gods antwoord liet niet lang op zich wachten: *'Weest u niet bevreesd en wees niet ontsteld vanwege deze grote troepenmacht, want niet aan u is de strijd, maar aan God (...). Het is niet aan u in deze oorlog te strijden. Stel uzelf op, blijf staan en zie het heil van de Heere dat met u is, Juda en Jeruzalem. Wees niet bevreesd en wees niet ontsteld. Trek morgen tegen hen op, want de Heere zal met u zijn'* (vs. 14-18). Wat een wonderlijk antwoord op het gebed van het geloof van de koning, dat tot uitdrukking kwam in zijn belijdenis: *'In ons is immers geen kracht tegen deze grote*

troepenmacht die op ons afkomt, en wij weten niet wat wij doen moeten, maar op U zijn onze ogen gericht' (vs. 12).

Is het niet de moeite waard helemaal op God te vertrouwen en van Hem zulke beloften te krijgen? Onze moeilijkheden zijn in Gods hand, en voor Hem zijn er geen onmogelijkheden. Zijn belangen zijn de onze, en in Hem is kracht. In soortgelijke omstandigheden had koning Asa gezegd: *'HEERE, U bent de Enige Die kan helpen, hem die geen kracht heeft tegen de machtige. Help ons, HEERE, onze God, want wij steunen op U en in Uw Naam zijn wij gekomen tegen deze troepenmacht. HEERE, U bent onze God, laat geen sterveling tegen U iets kunnen doen' (2 Kron. 14:11).*

Dat had Josafat ook begrepen. Wij moeten begrijpen en ook verwerkelijken dat wijzelf niet hoeven te strijden in de moeilijkheden. Dan zullen wij niet bang zijn, en in volmaakte vrede op de uitkomst wachten die God buiten ons om zal bewerken. Wij lezen in Filippenzen 4:6: *'Wees in niets bezorgd, maar laat in alles, door gebed en smeking met dankzegging, uw verlangens bekend worden bij God. En de vrede van God, die alle verstand te boven gaat, zal uw harten en uw gedachten bewaren in Christus Jezus'.* Josafat en het volk genoten deze vrede: *'Toen boog Josafat zich met het gezicht ter aarde, en heel Juda en de inwoners van Jeruzalem vielen voor het aangezicht van de HEERE neer en bogen zich neer voor de HEERE' (vs. 18).*

De vijanden waren nog levensbedreigend aanwezig, maar Josafat wist dat hij niets hoefde te doen. God alleen zou ze verslaan. Zijn aandeel was net zoals dat van het volk: het brengen van aanbidding en lof. Zij brachten het woord van David in praktijk: *'U maakt voor mij de tafel gereed voor de ogen van mijn tegenstanders; U zalft mijn hoofd met olie, mijn beker vloeit over' (Ps. 23:5).* *'En de Levieten van de nakomelingen van de Kahathieten, en van de nakomelingen van de Korachieten, stonden op om de HEERE, de God van Israel, met luide stem ten hoogste te prijzen' (vs. 19).*

Zulke ervaringen kunnen ons deel zijn en van andere kinderen van God, die het voorrecht hebben de almachtige God als onze God en Vader te kennen. Hij heeft Zich nu geopenbaard op een volmaktere wijze dan aan Josafat en alle andere heiligen in het Oude Testament. Als wij niet dezelfde ervaringen hebben, komt dat alleen door ons ongelof en ons vertrouwen op onszelf. Wij oordelen onszelf niet voor Gods aangezicht. Wij bidden wel, maar wij wensen dat God onze wil doet, in plaats dat wij Hem laten handelen en zeggen met de psalmdichter: *'s Morgens hoort U mijn stem, HEERE; 's morgens leg ik mijn gebed voor U neer en zie ik naar U uit' (Ps. 5:4).* In plaats daarvan staan wij meestal van het gebed op en gaan zelf handelen. Het vlees handelt dan. Het geloof is echter geduldig en vertrouwend. De activiteit van het vlees heeft slechts één gevolg: het vuur bereiden, waardoor het

zal worden verteerd. Maar God is trouw en Hij zal onze opvoeding ondanks alles voltooiën.

Maar laten wij teruggaan naar koning Josafat. *'De volgende morgen stonden zij vroeg op, en vertrokken naar de woestijn van Tekoa'* (vs. 20). Tekoa betekent: de toon van de trompet.² Zo noemt God die woestijn. Als wij zorgvuldig de activiteit van het vlees moeten vermijden, dan is dit niet om ons over te geven aan luiheid of zorgeloosheid. Er is activiteit van het geloof nodig, in afhankelijkheid van God en in gehoorzaamheid aan Zijn Woord. Het vertrouwen op God leidt nooit tot zorgeloosheid of onverschilligheid.

Het volk stond 's morgens vroeg op om naar de plek te gaan waar de Heere hen had ontboden. In vers 17 had de koning gezegd: *'Blijf staan'*. En toen zij uittrokken, trad Josafat naar voren en zei: *'Luister naar mij, Juda, en u, inwoners van Jeruzalem. Vertrouw op de HEERE, uw God, dan zult u standhouden. Vertrouw op Zijn profeten, dan zult u voorspoedig zijn'* (vs. 20). Josafat had begrepen dat de zegen van God niet kan worden losgemaakt van de eerbied voor God en de gehoorzaamheid aan Zijn Woord. De vijand, die klaar was om te strijden, kon hem niet afbrengen van wat aan de Heere verschuldigd was. Als wij voorspoedig willen zijn, moeten wij nooit vergeten wat wij aan God verschuldigd zijn. Het kan zo maar gebeuren dat wij tot activiteit overgaan, zonder de tijd te nemen zoals Josafat hier, om bezig te zijn met wat God behaagt: het lezen van Zijn Woord en het gebed. Dat is zeker geen verloren tijd, integendeel. Als wij de dag beginnen met het lezen van het Woord en het gebed, zal elke activiteit in het teken daarvan staan. Het werk zal makkelijker gedaan kunnen worden. De nabijheid van de Heer zal centraal staan en Hij zal verheerlijkt worden in alles wat wij te doen hebben.

Ja, nog meer: een dag van arbeid in gemeenschap met de Heer zal verlopen met een gevoel van dankbaarheid en vreugde, met een hart dat tot lof bereid is. Dat zien wij hier bij Josafat: *'Hij pleegde overleg met het volk en stelde voor de HEERE zangers aan en mensen die de heilige Majesteit prijzen zouden, terwijl zij voor de gewapende mannen uittrokken en zeiden: Loof de HEERE, want Zijn goedertierenheid is voor eeuwig'* (vs. 21). Dit leger van Josafat trok uit onder het bevel van de Heere; en het gedroeg zich als een overwinnend leger – alsof de overwinning al behaald was. Dat was inderdaad ook zo voor het geloof. Iemand heeft eens gezegd: *'Voor God is een beloofde zaak een gedane zaak'*. Als wij meer geloof zouden hebben, zou dankzegging en lofprijzing een grotere plaats in ons leven hebben en zouden we de wonderen zien die God voor ons doet: *'Juist op de*

² bazuinstoot (OLB)

tijd dat zij met gejuich en lofzang begonnen, legde de HEERE hinderlagen tegen de Ammonieten, Moab en de bewoners van het Seirgebergte die op Juda waren afgekomen, en zij werden verslagen' (vs. 22). 'Toen Juda bij het uitkijkpunt in de woestijn gekomen was, keerden zij zich naar de troepenmacht. En zie, het waren dode lichamen, ter aarde neergevallen, en niemand was ontkomen' (vs. 24).

Als wij God laten handelen en op Hem vertrouwen, worden wij op een hoge plaats gesteld. Van daaruit worden de wereld en de moeilijkheden gezien als een woestijn met dode lichamen. De moeilijkheden, onoverkomelijk voor onze zwakheid, hebben voor de almachtige God geen betekenis. Niet alle vijanden werden verslagen, maar ze behaalden wel een rijke buit. Voor de gelovigen nu bestaat de buit in een grotere kennis van onze God en Vader en van de Heer Jezus Christus. God laat de beproevingen toe, opdat wij beter zouden begrijpen Wie Hij is en wat Hij voor ons heeft gedaan. Door deze kennis krijgen wij rijkdommen voor de tegenwoordige tijd en voor de eeuwigheid. Wij worden dan in staat gesteld om met alle heiligen te begrijpen *'wat de breedte, lengte, hoogte en diepte is, en te kennen de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat, opdat u vervuld wordt tot de hele volheid van God'* (Ef. 3:18-19). Totaal anders zijn de gevolgen van een onafhankelijke wandel: men zaait dan voor het vlees en maait bederf.

Drie dagen lang verzamelde het volk de buit. Het was zoveel dat het niet te dragen was (vs. 25). Het getal drie spreekt van volkomenheid in verbinding met God. *'Op de vierde dag kwamen zij bijeen in het Dal van de lofprijzing³. Omdat zij daar de HEERE loofden, gaven zij deze plaats de naam Emek-Beracha, d.i. Dal van de lofprijzing. Tot op deze dag heet die zo. Toen keerden alle mannen van Juda en Jeruzalem om, met Josafat aan het hoofd van hen, om met blijdschap naar Jeruzalem terug te keren, want de HEERE had hen verblijd over hun vijanden. Zij kwamen in Jeruzalem aan met luiten, met harpen en met trompetten, en gingen naar het huis van de HEERE'* (vs. 26-28).

Vanuit het huis van de Heere waren de gebeden en smekingen van Josafat opgestegen, en daar klonk nu ook de dankzegging voor de wonderlijke verlossing, met alle zegen die eraan verbonden was. Maar de overwinning en de buit waren niet de enige redenen om te danken. In vers 19 steeg de lof op vanwege het woord dat het volk had gerustgesteld en dat alle vrees uit de harten had gebannen. Daarna waren de zangers op het bevel van de koning voorop gegaan bij het uittrekken van de troepen, die vervolgens getuige waren van de nederlaag van de vijanden. In beide gevallen kwam de lof voort uit het geloof in het woord van God, terwijl er

³ Dal der lofprijzing = dal van Beracha, wat zegening, lofprijzing betekent.

nog niets was veranderd bij de tegenstander. Het eerste gevolg van de overwinning op de vijand was het samenkomen in het Dal van de lofprijzing om de HEERE te loven, nog voordat ze terugkeerden naar Jeruzalem om Hem in de tempel te loven.

Zo zou het voor ons die geloven altijd moeten zijn. De kennis van onze God en Vader en van Zijn Woord is het eerste onderwerp van onze lof. De psalmdichter zegt: *'Ik zal de naam van God prijzen met een lied, Hem verheerlijken met een lofzang'* (Ps. 69:31). De lofprijzing gaat door *tijdens* de beproeving, omdat wij weten dat Hij tussenbeide zal komen. Zij stijgt ook op tot God *na* de verlossing, wanneer wij kunnen zeggen: *'De HEERE is mijn kracht en mijn schild; op Hem vertrouwde mijn hart en ik werd geholpen. Daarom juicht mijn hart en loof ik Hem met mijn lied'* (Ps. 28:7). Onze God is de Bron van vrede, rust, en zegen van allerlei aard, en daarom kunnen wij Hem voortdurend lof en dank brengen. Paulus zegt tegen de Kolossenzen: *'Wees dankbaar.'* Dat is de normale toestand van de christen.

Helaas, als wij dit vergelijken met dat wat vaak onze praktijk is, zijn wij beschaamd. De reden ervan is ons gebrek aan godsvrucht, geloof en kennis van God, onze zorgende Vader. Doordat wij niet voortdurend in Zijn tegenwoordigheid leven, laten wij ons overrompelen door de omstandigheden. De moeilijkheden overvallen ons en wij proberen ze met menselijke middelen te overwinnen. Dat leidt tot een geestelijke of een materiële nederlaag! Dan zijn wij ongelukkig, genieten niet die vrede of vreugde, en zijn meer geneigd onszelf te beklagen dan God te loven en te danken. Dat blijft zo, totdat wij onszelf en onze daden oordelen, en daarna terugkeren in de tegenwoordigheid van de Heer. Dan zijn wij helaas niet beladen met buit, en zijn er geen overwinningsliederen zoals bij Josafat. Wij zijn dan van alles beroofd. Wij moeten weer opnieuw beginnen, door de genade van God, om een leven te leiden in afhankelijkheid van Hem. Hij blijft altijd Dezelfde en wij mogen Zijn goedertierenheid bezingen, die standhoudt tot in eeuwigheid. Dan is Hij alleen het voorwerp van onze vreugde en van onze lofzang en kunnen wij zeggen: *'Waarlijk, mijn ziel keert zich stil tot God, van Hem is mijn heil'*. Misschien hebben wij dan ook wel een pijnlijke ervaring achter de rug, zoals de psalmdichter het verwoordde: *'Zeker, eenvoudigen zijn een zucht, aanzienlijken een leugen; in de weegschaal gewogen, zijn zij tezamen lichter dan een zucht'* (Ps. 62:2, 10).

Laten wij op die manier 2 Kronieken 20 overdenken en eruit leren hoe wij ons hebben te gedragen in beproevingen en op elke andere tijd. Wij gaan allemaal persoonlijk of gezamenlijk door bepaalde omstandigheden die de tussenkomst van God vereisen. Wij hebben allemaal te maken met een listige vijand, die probeert ons van onze geestelijke goederen te beroven. En als wij falen, zoals met Josafat gebeurde in 2 Kronieken 18, laten wij dan de vermaning aannemen in dezelfde gezindheid als hij. Laten wij ons onderwerpen aan de gevolgen van onze fouten in

Gods regering, en niet boos worden zoals Asa. Laten wij ons verootmoedigen en de rechtvaardigheid van Gods wegen erkennen, want in Zijn goedheid en liefde tuchtigt Hij iedere zoon die Hij aanneemt.

Josafat volgde de vermaning op van zijn grote voorvader Salomo, zoals die wordt aangehaald in Hebrreeën 12:5: *'Veracht, mijn zoon, de tuchtiging van de HEERE niet en keer u niet met weezin af van Zijn bestraffing. Want de HEERE bestraft wie Hij liefheeft, ja, zoals een vader een zoon aan wie hij welgevallen heeft'* (Spr. 3:11-12). Toen Josafat de vermaning van God in alle nederigheid accepteerde, werd de beproeving die hem overkwam als een tuchtiging, veranderd in een geloofsbeproeving en kwam hij hieruit overwinnend tevoorschijn met rijke zegen. Laat dit voor ons ook zo zijn, als wij door gelijksoortige beproevingen moeten gaan.

Bron: Le Messenger Evangélique 1924-234 ; Titel: La prière du roi Josaphat

